

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho Ph.D. v právní věci

žalobce: **Vinofol, s. r. o.**, IČO 26918323
sídlem Francouzská 375/41, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č. j. SZPI/AK798-19/2015

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále též „inspektorát“) ze dne 19. 7. 2016, č. j. SZPI/AK798-16/2015, byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 17 odst. 5 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném do 6. 9. 2016, a správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění účinném do 31. 3.

2017, za které mu byla uložena úhrnná pokuta ve výši 200 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Prvně uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit porušením informační povinnosti dle § 3d odst. 3 zákona o potravinách a tabákových výrobcích vůči příslušnému orgánu dozoru o přijetí jednotlivých dodávek vín nejpozději 24 hodin před jejich příchodem na místo určení, neboť neoznámil doručení předmětných vín způsobem umožňující dálkový přenos dat Státní zemědělské a potravinářské inspekci (dále též „SZPI“) v souladu s § 2 vyhlášky č. 320/2014 Sb., o informační povinnosti příjemce potravin v místě určení ve vztahu k některým druhům potravin, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu. Dalšího správního deliktu se žalobce dopustil tím, že při kontrole provedené dne 20. 2. 2015 na dálnici D1 předložil k přepravovaným vinařským produktům jako průvodní doklady bianco dodací list s předepsaným referenčním číslem 2015/02/ určený pro sudová vína a 3 bianco dodací listy pro lahvová a balená vína, ve kterých absentovaly údaje o příjemci, místě odeslání, úplně vyplněné referenční číslo a množství a specifikace přepravovaných vín, neobsahovaly tedy povinné informace dle části C přílohy VI nařízení Komise (ES) č. 436/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o registr vinic, povinná prohlášení a shromažďování údajů pro sledování trhu, průvodní doklady pro přepravu vinařských produktů a evidenční knihy vedené v odvětví vína, ve znění platném a účinném ke dni spáchání správního deliktu [dále též „nařízení Komise (ES) č. 436/2009“]. Tímto jednáním žalobce porušil čl. 24 odst. 2 tohoto nařízení.

2. Proti rozhodnutí inspektorátu podal žalobce odvolání, jež žalovaný v záhlaví tohoto rozsudku označeným rozhodnutím změnil tak, že ve výroku I. nahradil slova „*přijal v místě určení ve své provozně umístěné na adrese Novosedly 132, 691 82 Novosedly následujících 55 dodávek nebalených vín původem ze třetích zemí (Jihoafrická republika, Chile, Moldávie)*“ slovy „*přijal v místě určení na blíže nespecifikovaných místech na území ČR následujících 55 dodávek nebalených vín původem ze třetích zemí (Jihoafrická republika, Chile, Moldávie)*“. Ve všech případech jednotlivých dovozů vín totiž nebylo možné tvrdit, že místem určení byla vždy provozovna žalobce. Ve zbytku výroku I. a ve výrokové části II. pak rozhodnutí inspektorátu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné. Pouze výrok rozhodnutí může být vymáhán správní exekucí, a proto musí být po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, což se v projednávaném případě nestalo. Zjevně účelová argumentace žalovaného, kterou se snaží odůvodnit své nezákonné rozhodnutí, je pak v mnoha ohledech nejen nedostatečná a nepřesvědčivá, nýbrž také vnitřně rozporná.
4. První okruh žalobních bodů směřoval k výroku I. odst. 1) rozhodnutí inspektorátu (odkaz na rozhodnutí inspektorátu je i dále dle kontextu míněn ve spojení s měnícím rozhodnutím žalovaného). Žalobce namítl, že nemohl porušit informační povinnost dle § 3d odst. 3 zákona o potravinách a tabákových výrobcích, neboť ta se vztahuje pouze na provozovatele potravinářského podniku, který v místě určení přijímá potraviny vymezené prováděcím právním předpisem z jiného členského státu Evropské unie nebo ze třetích zemí, a je povinen informovat orgán dozoru o jejich příchodu. Z § 2 písm. c) vyhlášky č. 320/2014 Sb. vyplývá, že informační povinnost je vázána na místo určení, nikoliv na

provozovatele potravinářského podniku dodávající potravinu na místo určení. Z dotčených právních předpisů je zřejmé, že informační povinnost se vztahuje pouze na případy, kdy místem určení je místo prvního příjmu včetně jakéhokoli prvního zacházení nebo manipulace (i skladování) na území České republiky. Žalobce má tedy za to, že jej netížila informační povinnost u vín, jež nebyly skladovány na jeho provozovně. S předmětnými víny žalobce také nijak nezacházel ani s nimi nemanipuloval, neboť nebyl přepravcem vín. Správní delikt dle § 17 odst. 5 zákona o potravinách a tabákových výrobcích byl navíc posouzen na základě zrušeného právního předpisu (vyhláška č. 320/2014 Sb. byla v době, kdy bylo zahájeno řízení o správním deliktu, zrušena) a správní orgán měl tuto skutečnost vzít v potaz a řízení o předmětném správním deliktu vůbec nezahajovat.

5. Problematickým se žalobci jevil i nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť ten nebyl řádně identifikován, a to jak místem, tak druhem produktů a množstvím předmětného vína. Žalovaný proto nemohl učinit závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 17 odst. 5 zákona o potravinách a tabákových výrobcích. Žalovaný navíc změnil v odstavci 1) výroku I. rozhodnutí inspektorátu místo určení na „*blíže nespecifikovaná místa na území ČR*“, neboť nebylo možné s určitostí tvrdit, že ve všech případech jednotlivých dovozů byla místem určení provozovna žalobce na konkrétní adrese (Novosedly) uvedená v rozhodnutí inspektorátu. Žalobce shledává takovou změnu výroku nezákonnou a nepřezkoumatelnou. Identifikace skutku místem určení je přitom pro konstatování spáchání předmětného správního deliktu zcela zásadní. O nedostatečně zjištěném skutkovém stavu pak svědčí i skutečnost, že inspektorát vycházel při vymezení správního deliktu ze soupisu vín z dovozu, ve kterém byla jako místo určení označena provozovna žalobce v Novosedlech. Žalovaný proto nemohl učinit závěr o porušení deklarované povinnosti a naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu pouze na základě soupisu vín z dovozu. Žalovaný přesto konstatoval, že žalobce je „příjemcem vína“ ve smyslu § 2 vyhlášky č. 320/2014 Sb., neboť je dovozcem vína ze třetích zemí do České republiky, a to i pokud víno dodával přímo odběratelům bez uskladnění v jeho provozovně (je nucen s vínem manipulovat a zacházet s ním). Informační povinnost se na něj proto v obou případech vztahuje. Dle žalobce byl výrok I. odst. 1) rozhodnutí inspektorátu vydán i věcně nepřislušným správním orgánem, neboť ohlašovací povinnost je vázána k příslušnému krajskému inspektorátu SZPI místa určení (§ 2 vyhlášky č. 320/2014 Sb.).
6. Žalobce dále namítl, že i z *Dokladu o provedených kontrolních úkonech* č. D020-71039/15 ze dne 22. 6. 2015 je jednoznačné, že kontrolující osoby nepostupovaly v souladu s § 9 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), neboť nezjistily stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly. Žalobce během kontroly uvedl, že vína jsou prodávána i přímo odběratelům, nemohla být tedy všechna naskladněna na jeho provozovně. Kontrolující osoby [zaměstnanci SZPI] také nedodržely § 9 písm. b) a § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu, tj. nešetřily práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby (žalobce) a nedodržely náležitosti protokolu o kontrole.
7. Další okruh žalobních námitek směřoval k výroku I. bodu 2) napadeného rozhodnutí, kterým správní orgán konstatoval spáchání deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství v rozhodném znění. Odkaz na čl. 24 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 ve výroku je dle žalobce zcela nesrozumitelný a výrok je nedostatečně formulován. Nelze z něj zjistit, a to ani ve spojení s odůvodněním, čeho se měl žalobce dopustit a v čem tkví protiprávnost jeho jednání v návaznosti na uvedenou právní úpravu.

Přitom konkrétní povinnost z čl. 24 odst. 2 tohoto nařízení ani nevyplývá, pouze odkazuje na povinné informace dle části C přílohy VI tohoto nařízení. Není zjevná souvislost protiprávního jednání žalobce s tímto ustanovením, a to i v návaznosti na výjimky v čl. 25 tohoto nařízení. Správní orgány byly povinny řádně identifikovat skutek a provést náležitou právní kvalifikaci, což neučinily. Dle žalobce je proto předmětný výrok I. odst. 2) rozhodnutí inspektorátu nepřezkoumatelný, rozporuplný a právní kvalifikace neodpovídající.

8. Vady shledal žalobce i ve vztahu k protokolu o kontrole ze dne 20. 2. 2015, č. P004-70394/15. Vyplývá z něj, že kontrola byla zahájena na dálnici D1 se zaměstnancem žalobce v 5:35 hod. ráno, nikoliv s jednatelem žalobce, jak je dále v protokolu uvedeno, kterému nebylo předloženo ani pověření ke kontrole. Protokol tak neodpovídá skutkovému stavu věci (ani časový údaj zde uvedený). Řidiči, s nimiž byla kontrola fakticky zahájena, pak nebylo umožněno se seznámit s protokolem o kontrole a vyjádřit se ke stavu, jenž v něm kontrolující osoby deklarují. Tím bylo kontrolní řízení zatíženo zásadní vadou, jež činí protokol o kontrole zcela nepřezkoumatelným a pořízeným v rozporu se zákonem. V protokolu mezi kontrolujícími osobami navíc nejsou uvedeni zaměstnanci celní správy, kteří se kontroly také zúčastnili. Jejich identifikace pouze číslem je nedostatečná. Přitom z protokolu je zjevné, že kontrola SZPI i celní správy byla společná. Práva kontrolované osoby (žalobce), např. podat námitku podjatosti nebo navrhnout tyto osoby jako svědky, tak byla zkrácena. Protokoly byly vypracovány ve dvou verzích, což kontrolní řád neumožňuje. Druhá verze protokolu se liší v ukončení kontrolního vstupu a doplněným vyjádřením jednatele žalobce. Ze strany žalovaného tedy došlo k porušení § 5 odst. 2 písm. a) a odst. 3, § 9 písm. a), b), c) a e), § 10 odst. 1 písm. d), § 12 odst. 1 písm. c) a písm. h) kontrolního řádu. Ačkoliv tato porušení žalobce namítal i v odvolacím řízení, žalovaný se s touto námitkou nikterak nevypořádal, a tím zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Protokoly o kontrole, které byly pořízeny v rozporu se zákonem, navíc nemohou sloužit jako podklady, natož důkazy, ve správním řízení.
9. Žalobce namítl také nepřezkoumatelnost výroku o sankci, stejně jako jeho odůvodnění, neboť správní orgán překročil meze správního uvážení a pokutu řádně neodůvodnil v souladu s čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) a ustálenou judikaturou. K výroku II. rozhodnutí inspektorátu žalobce uvedl, že pouhý odkaz na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je za stavu, kdy pouze výrok rozhodnutí je vymahatelný správní exekucí, nepřezkoumatelný a nedostatečný.
10. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 3. 2017 uvedl, že z pozměněného výroku rozhodnutí inspektorátu zcela jednoznačně vyplývá, jakým konkrétním jednáním (neohlášení příchodu dodávek v souladu s § 3d odst. 3 zákona o potravinách a tabákových výrobcích) účastník řízení naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 17 odst. 5 zákona o potravinách a tabákových výrobcích. Je zřejmé, jakých vín se správní delikt týkal a jaké bylo datum jejich přijetí v místě určení. Vymezení skutku přesným uvedením vín a dat jejich přijetí je zcela konkrétní tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Uvedení místa určení blíže nespecifikovanými místy na území České republiky žalovaný nepovažuje za vadu, která by způsobila nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí,

neboť přesná identifikace provozoven není tak podstatným údajem, který by vedl ke zpochybnění závěru o spáchání správního deliktu. Ze správního spisu měl žalovaný za prokázané, že žalobce realizoval dovozy všech vín, mj. i ze třetích zemí, která byla uvedena v popisu deliktů spáchaných žalobcem v odstavci 1) výroku I. rozhodnutí inspektorátu (což vyplývá i z *Dokladu o provedených kontrolních úkonech* č. D020-71039/15 ze dne 22. 6. 2015, v němž je na str. 5 uvedeno, že se žalobce zabývá mj. dovozem vín ze třetích zemí, které následně uvádí do oběhu). Jednotlivé dodávky za období od 1. 1. 2015 do 22. 6. 2015 pak tvoří přílohu daného dokladu. Tato vína jsou v kontrolním materiálu specifikována odrudou, šarží, objemem, číslem faktury a variabilním symbolem.

12. V případě dovozu vín ze třetích zemí do České republiky, jejichž dovozcem byl dle žalovaného i žalobce, náleží informační povinnost příjemci vína ve smyslu § 2 vyhlášky č. 320/2014 Sb., tedy dovozci, nikoli následným odběratelům. Na tuto skutečnost nemá vliv ani to, zda dovozce předmětná vína dočasně uskladní ve svém vlastním skladu nebo je přímo prodává svým odběratelům. Informační povinnost je totiž v obou případech vázána přímo na dovozce, jakožto prvního příjemce potravin na území České republiky. Této povinnosti se žalobce nemůže zbavit tvrzením, že dopravu zásilky vín za něj zajišťuje jiná společnost, tudíž manipulaci a vykládku provádí osoba od něj odlišná. Pokud by žalovaný takový výklad připustil, na žalobce by se informační povinnost vztahovala pouze u vín, která byla uskladněna v jeho provozovně a ostatní vína dodána odběratelům by tak nebyla nahlášena vůbec. Na odběratele přejímající víno od tuzemských provozovatelů potravinářského podniku totiž ohlašovací povinnost nedopadá. Při ohlášení předmětných vín žalobce měl určit místo určení, které je podrobněji specifikováno v § 1 odst. 3 vyhlášky č. 320/2014 Sb. (kromě místa skladování zahrnuje i místa, kde dochází k jakémukoliv zacházení či manipulaci s předmětnou potravinou). V ohlašovacím formuláři, zpřístupněný na webových stránkách žalovaného, žalobce měl u vín, skladovaných ve své provozovně, uvést jako místo určení svou provozovnu a v případě vín, která byla dopravována přímo k odběratelům, pak adresu jejich provozovny. I v takovém případě by však žalobce měl být uveden jako ohlašovatel a první příjemce zásilky.
13. Co se týče námítky ohledně nedodržení povinnosti dle § 9 písm. a) kontrolního řádu, žalovaný uvedl, že stav věci byl provedenou kontrolou řádně zjištěn, a to s uvedením nedostatků a označením právních předpisů, které byly porušeny, včetně podkladů, ze kterých kontrolní zjištění vycházejí. Protokoly o kontrole obsahují veškeré zákonem stanovené náležitosti dle § 12 odst. 1 písm. h) téhož zákona včetně důkladného popisu kontrolního zjištění, obsahujícího zjištěný stav věci. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že by kontrolující osoby jakýmkoliv způsobem porušily § 9 písm. b) tohoto zákona (tedy že by nešetřily práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, povinné osoby či třetí osoby). V rámci jednotlivých protokolů o kontrole byl účastník řízení vždy poučen o právu podat námítky, přičemž tohoto svého práva nevyužil. Žalovaný pak připustil, že deklarování spáchání správního deliktu dle § 17 odst. 5 zákona o potravinách a tabákových výrobcích v textu protokolu bylo předčasné, nicméně uvedení této informace není natolik závažné, aby způsobilo nezákonnost kontrolního materiálu či jinak poškodilo práva žalobce.
14. Žalovaný neshledal důvodnou ani námítku, že kontrola dne 20. 2. 2015 byla zahájena se zaměstnancem žalobce. Takový postup je zcela v souladu se zákonem a judikaturou. Není nezbytné, aby osoba, se kterou byla kontrola zahájena, byla přítomna celé kontrole a aby následně tato osoba byla seznámena i s jejím protokolem. Žalobce byl řádně seznámen s obsahem protokolu prostřednictvím svého jednatele. Tvrzení, že se jednatel žalobce

nemohl vyjádřit k průběhu části kontroly probíhající na dálnici, lze mít za nepravdivé a účelové, neboť byl seznámen se všemi závěry, které protokol obsahoval a mohl se k němu již v průběhu kontroly vyjádřit. Skutečnost, že žalovaný vyhotovil dva protokoly o téže kontrole, byla způsobena jednáním jednatele žalobce, který odnesl původní výtisk protokolu a odeslal jej advokátní kanceláři. SZPI pak sice vyhotovila další protokol s jiným číslem, vyplynulo z něj však, k jakým zjištěním při kontrole došlo a proč byla vyhotovována druhá verze protokolu doplněná o vyjádření žalobce. Z tohoto důvodu nelze postup žalovaného zpochybnit, jakož i skutečnosti v těchto podkladech zachycené. Co se týče času, z protokolu vyplývá, kdy byla kontrola zahájena a kdy proběhla stěžejní část v provozovně žalobce. Provedená kontrola nebyla prováděna pracovníky celní správy, ti se zúčastnili pouze té části kontroly, která probíhala na dálnici D1. Uvedení jejich osobních čísel v protokolu plně umožňuje následnou detailní identifikaci těchto pracovníků.

15. K námitce žalobce, že jsou v protokolu uvedena odlišná ustanovení, než jsou uvedena v příkazu a rozhodnutí inspektorátu, žalovaný uvedl, že protokol o kontrole č. P004-70394/15 obsahoval detailní popis skutku, který inspektoři SZPI vyhodnotili jako porušení čl. 147 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2014 [pozn. soudu: zřejmě bylo myšleno nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013] a čl. 23 nařízení Komise (ES) č. 436/2009. V příkazu a následně v rozhodnutí inspektorátu na skutek aplikoval příznivější právní úpravu, a to čl. 24 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 436/2009. Tato změna však nemůže způsobovat nezákonnost rozhodnutí. Jedná se o standardní postup – ve správním řízení dochází k odlišnému právnímu posouzení věci než v řízení kontrolním.
16. K tvrzení žalobce, že vyhláška č. 320/2014 Sb. byla zrušena a správní řízení nemělo být s žalobcem vůbec zahájeno, žalovaný konstatoval, že pozbytím účinnosti této vyhlášky trestnost skutku nezanikla, neboť byla nahrazenou novou vyhláškou č. 172/2015 Sb., v níž zůstala informační povinnost zachována. Pokud není nová právní úprava pro účastníka řízení výhodnější, je jednání účastníka nutno posuzovat dle právní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu, tedy podle původní vyhlášky. Žalovaný také setrval na svém názoru, že nařízení Komise (ES) č. 436/2009 bylo aplikováno ve znění platném a účinném ke dni spáchání deliktu. Dle čl. 24 odst. 2 tohoto nařízení musí průvodní doklady uvedené v odstavci 1 písm. a) obsahovat buď informace uvedené v části C přílohy VI, nebo umožnit příslušným orgánům přístup k těmto informacím, přičemž bianko dodací listy a objednávkové listy žalobce předložené při kontrole tyto požadavky nesplňovaly. Bianko dodací listy nebyly vyplněné ani neumožňovaly přístup k požadovaným informacím. Popis skutku ve výroku i v odůvodnění je tak formulován dostatečně a je zřejmé, kterým konkrétním jednáním žalobce svou povinnost porušil. K námitce žalobce, že se žalovaný řádně nezabýval výjimkami v čl. 25 výše uvedeného nařízení, žalovaný uvedl, že nejsou na daný případ použitelné. Ostatně ani sám žalobce neupřesnil, která konkrétní výjimka zde uvedená by se na daný případ měla vztahovat.
17. Skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí přímo nevyjádřil k námitce žalobce ohledně porušení § 5 odst. 2 písm. a) a odst. 3, § 9 písm. a), b), c), e), § 10 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 1 písm. c) a písm. h) kontrolního řádu, žalovaný připisuje značné nepřehlednosti odvolání, v němž žalobce vršil opakovaně velké množství námitek v souvislém textu. Přesto, že žalovaný tuto námitku neúmyslně přehlédl, ke všem namítaným porušením právních předpisů se fakticky (materiálně) vyjádřil. Žalovaný setrval na svém vyjádření, že

nebyl prokázán jakýkoliv nezákonný postup v rámci kontrolního či navazujícího správního řízení, a to včetně části shromažďování a provádění důkazů.

18. Žalovaný se následně vyjádřil i k námitce ohledně nepřezkoumatelnosti výroku o sankci a jeho odůvodnění v napadeném rozhodnutí. Žalovaný popřel, že výše uložené sankce svědčí o zneužití správního uvážení. Výrok i odůvodnění sankce jsou plně přezkoumatelné a jsou stanoveny v souladu s rozhodovací praxí SZPI. Žalovaný měl také za plně prokázané, že žalobce neohlásil dodávky vína v objemu přes milion litrů, a proto bylo na místě takové velké množství hodnotit v neprospěch žalobce.
19. K výroku II. rozhodnutí inspektorátu žalovaný uvedl, že ten obsahuje ustanovení, podle něhož inspektorát rozhodoval o povinnosti uhradit náklady řízení paušální částkou a je zřejmé, jak rozhodl. Trvat na uvedení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení ve výroku rozhodnutí, lze považovat za přepjatý formalismus. Ostatně, citované ustanovení bylo uvedeno v odůvodnění rozhodnutí inspektorátu.
20. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

VI. Posouzení věci soudem

21. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
22. Předně se soud zabýval žalobní námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Tuto námitku žalobce učinil součástí několika žalobních bodů, soud ji však ve všech případech neshledal důvodnou a přílehavou. Napadené rozhodnutí je dle soudu srozumitelné, strukturované a ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné. Žalovaný úvahy inspektorátu v nezbytných případech korigoval, a to většinou ve prospěch žalobce. Reagoval na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námitky, které ve správním řízení žalobce vznesl. Také výroky rozhodnutí inspektorátu ve spojení s rozhodnutím žalovaného obsahují veškeré podstatné náležitosti, včetně specifikace skutku, jak soud odůvodňuje níže. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné, a to ať už z důvodu nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů.
23. Následně soud přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních bodů. První okruh námitek směřoval k výroku I. odst. 1) rozhodnutí inspektorátu, kterým byl žalobce shledán vinným za spáchání správního deliktu dle § 17 odst. 5 zákona o potravinách a tabákových výrobcích z důvodu porušení informační povinnosti vůči orgánu dozoru (SZPI) o příchodu předmětného vína dle § 3d odst. 3 téhož zákona. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost (této části) výroku, neboť v něm nebyl řádně identifikován skutek, a to jak druhem produktů, tak množstvím a místem (žalovaný změnil místo určení v rozhodnutí inspektorátu na „*blíže nespecifikovaná místa na území České republiky*“). Skutkový stav věci nebyl dle žalobce v průběhu kontroly zjišťován, tudíž ani řádně prokázán.
24. Co se týče námitky nedostatečné specifikace výroku o správním deliktu, v posuzovaném případě bylo žalobci coby dovozci předmětného vína kladeno za vinu, že přijal v místě

určení na „*blíže nespecifikovaných místech na území ČR následujících 55 dodávek nebalených vín původem ze třetích zemí (Jihoafrická republika, Chile, Moldávie)*“, které byly ve výroku I. odst. 1) rozhodnutí inspektorátu specifikovány názvem, zemí původu, číslem šarže, množstvím v litrech a datem přijetí. Ve výroku bylo dále uvedeno, že žalobce tímto jednáním porušil informační povinnosti dle § 3d odst. 3 zákona o potravinách a tabákových výrobcích a dopustil se tak jiného správního deliktu dle § 17 odst. 5 téhož zákona. Aby bylo možné odpovědět na otázku, zda je takto formulovaný výrok dostatečný, je nutno uvést následující.

25. U jiných správních deliktů lze obecně říci, že vzhledem k široké oblasti jejich úpravy příslušné zvláštní předpisy náležitosti výroku či rozhodnutí zpravidla postrádají; buď odkazují na správní řád anebo z důvodu absence právní úpravy v tomto zvláštním zákoně je nutné ze správního řádu vycházet. Tak je tomu i v případě zákona o potravinách a tabákových výrobcích. Judikatura Nejvyššího správního soudu náležitosti výroku u jiných správních deliktů ještě upřesnila. Plyne z ní, že stěžejní je u výroku rozhodnutí zejména vymezení předmětu řízení tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, věc *AQUA SERVIS*; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. Je tedy nutné trvat na tom, že výrok ve věci správního deliktu, ve kterém správní orgán blíže nevymezil místo spáchání skutku a který nelze „dotvořit“ ani s pomocí údajů obsažených v odůvodnění rozhodnutí, nemůže obstát.
26. Určitá míra podrobnosti v popisu skutku je tedy nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek a překážky věci rozhodnuté. Na druhou stranu, judikatura k otázce náležitostí výroku správního rozhodnutí je poměrně přísná v obecných formulacích, avšak v konkrétních věcech ani u ní nepřevládá hledisko formální nad hlediskem materiálním (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, č. 2295/2011 Sb. NSS). Důvodem pro zrušení rozhodnutí tak nemůže být to, že ve výroku není obsažen zcela vyčerpávající popis skutku, pokud je povaha skutku včetně všech podrobností zřejmá z odůvodnění rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 189/2014-46). Stručně řečeno, výrok by neměl být formulován natolik stručně, aby skutek zde popsáný bylo možné zaměnit s jiným a účastníkovi nebylo zřejmé, co konkrétně mu správní orgán vytýká; na druhou stranu požadavek přesné a podrobné specifikace místa skutku nelze v každém případě vykládat mechanicky, protože v některých případech to z povahy věci prostě není možné. Soud tedy považuje za rozumné, aby byl konkrétní výrok rozhodnutí o správním deliktu přezkoumán především z hlediska skutečného dotčení účastníka na právech, tedy zda výrok nebyl formulován natolik stručně, že skutek zde popsáný lze zaměnit s jiným, že účastníkovi nebylo zřejmé, co konkrétně mu správní orgán vytýká, že se účastník pro příliš obecný popis skutku nemohl účinně bránit a přinášet v řízení dostatečně přiléhavé protiargumenty.

27. V souladu s výše uvedeným soud dospěl k závěru, že v tomto ohledu není v nyní projednávané věci výtka žalobce na nedostatečné vymezení skutku zcela přesvědčivá, neboť v průběhu celého správního řízení konkrétně nenamítal, že by mu povaha a rozsah některého pochybení nebyly jasné, že by nevěděl, za co přesně je trestán, případně že by kvůli nedostatečné specifikaci skutku byl za některé jednání trestán opakovaně, pouze namítal nepřezkoumatelnost výroku jako takového. Dle soudu je však skutek ve výroku napadeného rozhodnutí identifikován natolik dostatečně, aby nemohl být zaměnitelný s jiným. Je zde uvedeno, čeho se žalobce dopustil (přijal v místě určení na „*blíže nespecifikovaných místech na území ČR následujících 55 dodávek nebalených vín původem ze třetích zemí (Jihoafrická republika, Chile, Moldávie)*“, kdy se protiprávního jednání dopustil a jakým způsobem. Vína byla následně identifikována názvem, zemí původu, číslem šarže, množstvím v litrech a datem přijetí. Ve výroku bylo uvedeno, které právní předpisy žalobce porušil, a to včetně znění zvláštních právních předpisů (aniž by v souladu s § 2 vyhlášky č. 320/2014 Sb., oznámil přijetí jednotlivých dodávek nejpozději 24 hodin před jejich příchodem na místo určení, čímž porušil informační povinnost dle § 3d odst. 3 zákona o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění do 6. 9. 2016, a dopustil se tak jiného správního deliktu dle § 17 odst. 5 téhož zákona).
28. Co se týče dostatečné specifikace místa určení, soud souhlasí se závěry rozhodnutí žalovaného, že v projednávané věci je označení místa podstatné zejména z pohledu vymezení území České republiky. K porušení informační povinnosti dle § 3d odst. 3 zákona o potravinách a tabákových výrobcích totiž dochází tehdy, pokud provozovatel potravinářského podniku, který v místě určení přijímá potraviny vymezené prováděcím právním předpisem z jiného členského státu Evropské unie nebo ze třetí země, neinformuje orgán dozoru dle § 16 odst. 1 písm. b) a c) téhož zákona v rozhodném znění o jejich příchodu. Místo určení je v § 2 písm. d) zákona o potravinách a tabákových výrobcích definováno jako „[m]ísto prvního příjmu potravin na území České republiky“. Dle § 1 odst. 3 vyhlášky č. 320/2014 Sb., se vyhláška „[v]ztahuje pouze na případy, kdy místem určení je místo prvního příjmu včetně jakéhokoli prvního zacházení nebo manipulace na území České republiky s potravinou uvedenou v odstavci 2“. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že aby žalobce mohl být za porušení povinnosti dle § 3d odst. 3 zákona o potravinách a tabákových výrobcích postižen, musí být prokázáno místo prvnímu příjmu předmětného vína zejména ve vztahu k území České republiky. Dle soudu tomu tak v projednávaném případě bylo, neboť z obsahu spisu (zejména *Dokladu o provedených kontrolních úkonech č. D020-71039/15* a příloh – zejména soupisu dovezených vín) jasně vyplývá, že žalobce předmětná vína na území České republiky dovezl. Ostatně, žalobce nijak nerozpорије, že by nákup předmětných vín ze třetích zemí neproběhl (viz vyjádření jednatele žalobce na str. 4 *Dokladu č. D020-71039/15*) a vína nebyla dovezena na území České republiky. Soupis dovezených vín pak poskytl účetní žalobce během kontroly.
29. Skutečnost, že žalobce předmětná vína na území České republiky dovezl, nemohl zvrátit ani fakt, že některá tato vína byla dále přeprodávána odběratelům a pouze část z nich dočasně uskladněna ve skladu žalobce. Jak vyplývá z citovaného § 1 odst. 3 vyhlášky č. 320/2014 Sb., informační povinnost se v souvislosti s předmětnou vyhláškou vztahuje na případy, kdy je místem prvního příjmu území České republiky, a to včetně jakéhokoli prvního zacházení nebo manipulace na tomto území. I z tohoto důvodu nebylo nutné podrobně konkretizovat přesná místa učení jednotlivých dodávek, když je zřejmé, že vždy šlo o místo určení na území České republiky ve smyslu § 2 písm. d) zákona o potravinách a tabákových výrobcích. Žalobce ostatně ani netvrdil, že by dovezená vína např. ihned

prodával do jiných zemí, aniž by s předmětným vínem na území České republiky jakkoliv manipuloval. Rozporoval pouze nedostatečně konkretizované místo prvního příjmu na území České republiky. Specifikace místa spáchání správního deliktu ve výroku I. odst. 1) rozhodnutí inspektorátu v předmětné věci tak, jak to učinil žalovaný, však byla vzhledem k povaze správního deliktu dostatečná.

30. Soud tedy shrnuje, že z obsahu změněného výroku I. odst. 1) rozhodnutí inspektorátu je možné určit, čeho se žalobce dopustil, v čem jím spáchaný delikt spočívá a kdy se jednání dopustil. Je zde uveden jednoznačný a nezaměnitelný popis skutků a relevantních právních předpisů, jak to požaduje judikatura rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, a ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti tohoto výroku proto není důvodná.
31. Soud dále přistoupil k posouzení námítky žalobce, že ze strany správních orgánů nebyl ve vztahu k výroku I. odst. 1) rozhodnutí inspektorátu řádně zjišťován skutkový stav věci. Vycházel přitom ze správního spisu, jehož součástí je i *Doklad o provedených kontrolních úkonech* č. D020-71039/15 ze dne 22. 6. 2015. Je v něm zaznamenáno sdělení jednatele žalobce inspektorům SZPI přítomným při kontrolní akci, že se žalobce zabývá mimo jiné dovozem vína původem ze třetích zemí (Jihoafrická republika, Chile, Moldávie) a že od začátku roku 2015 do dne kontroly (tj. 22. 6. 2015) se mohlo jednat o dovoz cca 40–50 dodávek vín. Účetní žalobce následně předložila soupis dovezených vín ze třetích zemí dovezených žalobcem v období od 1. 1. 2015 do dne kontroly na území České republiky (soupis vín je přílohou dokladu č. D020-71039/15 a je podepsán jak ze strany žalovaného, tak ze strany žalobce). Ze soupisu vyplynulo, že se jednalo o 55 dodávek dovezených vín z Jihoafrické republiky, Chile a Moldávie, v celkovém objemu 1 301 943 litrů. Během kontrolní akce inspektoři SZPI zjistili, že dle interní databáze SZPI nebyl ze strany žalobce nahlášen ani jeden dovoz předmětných vín ze třetích zemí. Při porovnání správního spisu a rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se jednotlivá dovezená vína (specifikovaná názvem, zemí původu, číslem šarže a množstvím v litrech) uvedená v soupise dovezených vín, u kterých žalobce porušil svou informační povinnost, shoduje s víny specifikovanými ve výroku I. odst. 1) rozhodnutí inspektorátu. Nelze tedy přitakat námitce žalobce, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně a nebyl řádně prokázán.
32. Další žalobní námitka spočívala v tvrzení, že napadené rozhodnutí vydal věcně nepřislušný správní orgán, neboť ohlašovací povinnost je vázána k příslušnému krajskému inspektorátu SZPI místa určení dle § 2 vyhlášky č. 320/2014 Sb. Tato námitka byla vznesena toliko v obecné rovině, a proto se s ní krajský soud i v této rovině vypořádal. Je však zřejmé, že žalobce naráží na provázanost povinnosti informovat o přijetí předmětného vína konkrétnímu krajskému inspektorátu SZPI a neurčitého vymezení místa přijetí dovezeného vína žalovaným. Zde je však nutné souhlasit s žalovaným v tom, že je prvotně na samotném žalobci, aby dle místa přijetí určil příslušný krajský inspektorát SZPI. Nelze tedy účelově argumentovat nejistotou příjemce potravin, ke kterému příslušnému inspektorátu měl příjem potravin nahlásit, pokud je na něm samotném, aby se dle místa určení obrátil na příslušný inspektorát. Ani tato námitka proto není důvodná.
33. Další žalobní námitky směřovaly k nezákonnosti postupu v průběhu předcházejícího kontrolního řízení, a to jak v rámci kontroly ze dne 20. 2. 2015 na dálnici D1, tak ze dne 22. 6. 2015 v provozovně žalobce. Předně je třeba zdůraznit, že tyto námitky žalobce měl a mohl uplatnit již v rámci kontrolního řízení, o čemž byl řádně poučen. Vzhledem k tomu,

že protokoly o kontrolách sloužily jako podklady pro navazující správní řízení o správních deliktech žalobce, je třeba i tyto námitky v rámci projednávání věci vypořádat. Z hlediska rozsáhlosti těchto námitek soud nejdříve přistoupil k jejich stručné rekapitulaci a následně je posoudil.

34. U kontroly ze dne 20. 2. 2015 žalobce namítal zejména její nezákonnost. V protokolu z téhož dne č. P004-70394/15, je uvedeno, že kontrola byla zahájena s osobou jednatele, nikoli s řidičem, což však dle žalobce neodpovídá realitě. Jednateli nebylo předloženo ani pověření ke kontrole, pouze sděleno zaměření kontroly. Řidiči, s kterým byla kontrola fakticky zahájena, pak nebylo umožněno se s protokolem o kontrole seznámit ani se vyjádřit ke stavu, jež je v protokolu deklarován. Tento protokol byl navíc vyhotoven dvakrát. Další zcela zásadní pochybení mělo dle žalobce spočívat v tom, že v protokolu nejsou uvedeni zaměstnanci celní správy, kteří se kontroly zúčastnili, nýbrž jsou identifikováni pouze číslem. Ze strany kontrolních pracovníků proto došlo k porušení § 5 odst. 2 písm. a) a odst. 3, § 9 písm. a), b), c), e), § 10 odst. 1 písm. d) a § 12 odst. 1 písm. c) a písm. h) kontrolního řádu, což žalobce namítal i v odvolacím řízení. Žalovaný se však s touto námitkou nikterak nevypořádal. Protokoly o kontrole, které byly pořizeny v rozporu se zákonem, navíc nemohou sloužit jako podklady, natož důkazy, ve správním řízení.
35. Nejdříve je nutno upozornit, že žalobcem zmiňovaná ustanovení kontrolního řádu, která měla být během kontroly dne 20. 2. 2015 porušena [§ 5 odst. 2 písm. a) a odst. 3, § 9 písm. a), b), c), e), § 10 odst. 1 písm. d), § 12 odst. 1 písm. c) a písm. h)], jsou uvedena obecně; žalobce v žalobě nerozvádí, v čem konkrétně shledává porušení jednotlivých ustanovení ve vztahu ke konkrétní kontrole, pouze konstatuje jejich porušení. V § 5 odst. 2 písm. a) je upravena otázka zahájení kontroly první kontrolním úkonem předložením pověření ke kontrole kontrolované či jiné osobě (...), odst. 3 tohoto ustanovení pak toto pravidlo doplňuje tak, že v případě zahájení kontroly dle odst. 2 písm. a) kontrolující osoba informuje kontrolovanou osobu o zahájení kontroly. V § 9 písm. a), b) c) a písm. e) jsou upraveny povinnosti kontrolujícího, tj. dle písm. a) zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady, dle písm. b) šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, povinné osoby a třetí osoby, dle písm. c) povinnost předložit kontrolované osobě nebo povinné osobě pověření ke kontrole, a požádá-li o to kontrolovaná osoba nebo povinná osoba, též další dokument, který dokládá, že se jedná o osobu uvedenou v pověření ke kontrole, a dle písm. e) umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly. V § 10 odst. 1 písm. d) je upraveno právo kontrolované osoby, tedy podávat námitky proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole. V § 12 odst. 1 písm. c) a písm. h) jsou upraveny náležitosti protokolu, tj. dle písm. c) protokol musí obsahovat označení přizvané osoby, včetně důvodu jejího přizvání, a dle písm. h) kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí.
36. Při přezkumu výše uvedených námitek soud vycházel ze správního spisu, z něhož zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti. Z protokolu ze dne 20. 2. 2015, č. P004-70394/15 vyplývá, že kontrola byla zahájena na dálnici D1 pracovníky celní správy a SZPI dle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu, tedy předložením pověření ke kontrole kontrolované osobě (žalobci) prostřednictvím jeho zástupce, zaměstnance žalobce (řidiče auta, které bylo

registrováno na žalobce). V průběhu kontroly na dálnici D1 byl telefonicky kontaktován jednatel společnosti (žalobce), který byl informován o kontrole, jejím zaměření a dosud zjištěných skutečnostech. Po domluvě se dopravní prostředek v doprovodu kontrolujících osob přemístil zpět na provozovnu žalobce, kde byl sepsán protokol o kontrole. V protokolu je dále popsáno, že jednatel žalobce byl při kontrole na provozovně přítomen, v průběhu kontroly vystupoval aktivně (ke kontrole se vyjádřil) a s obsahem protokolu byl seznámen. Protokol o kontrole následně podepsal a jeden výtisk (ve kterém není uvedeno jeho vyjádření po přečtení protokolu) odeslal advokátní kanceláři, druhý výtisk již s vyjádřením následně taktéž podepsal a převzal. Z obsahu protokolu je tak patrné, že průběh kontroly odpovídal výše citovaným, zákonem stanoveným regulím a že žalobce, příp. jeho zaměstnanec, byl se zahájením kontroly řádně seznámen (viz protokol č. P004-70394/15). Je přitom rozhodné, že se protokol dostal do sféry kontrolované osoby a ta se s jeho obsahem seznámila, o čemž není v projednávaném případě pochyb.

37. Nelze také souhlasit s námitkou žalobce, že dle protokolu byla kontrola zahájena s jeho jednatelem, neboť z něj naopak vyplývá, že kontrola byla dne 20. 2. 2015 zahájena na dálnici D1 s řidičem, zaměstnancem žalobce, a následně pokračovala v provozovně žalobce s jeho jednatelem kontrolním vstupem v 7:00 hod. Lze konstatovat, že takto zahájená kontrola proběhla v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) a odst. 3 kontrolního řádu, neboť byla zahájena se zástupcem žalobce, který byl oprávněn jednat za kontrolovanou osobu – zaměstnancem žalobce (viz blíže § 166 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Ustanovení § 5 odst. 3 kontrolního řádu se pak vztahuje na případy, ve kterých je kontrola zahájena bez přítomnosti kontrolované osoby, nýbrž pouze osoby povinné, kterou však zaměstnanec žalobce není, neboť byl za kontrolovanou osobu oprávněn jednat. Soud také neshledal, že by došlo k porušení § 10 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu. Právo seznámit se s obsahem protokolu o kontrole náleží kontrolované osobě, což byl žalobce, resp. jeho jednatel. Z protokolu č. P004-70394/15 vyplývá, že se jednatel žalobce s obsahem protokolu seznámil, po jeho přečtení se k němu vyjádřil a následně jej převzal a podepsal. Soud podotýká, že není nutné, aby se k obsahu protokolu vždy vyjadřovala tatáž osoba kontrolovaného subjektu, s níž byla kontrola zahájena, pokud je s obsahem protokolu seznámena sama kontrolovaná osoba.
38. Z protokolu č. P004-70394/15 je rovněž zřejmé, že žalobce byl řádně seznámen s obsahem kontrolních zjištění a proti průběhu kontroly nevznášel námitky dle § 10 odst. 1 písm. d) kontrolního řádu, ačkoliv o této možnosti byl v souladu se zákonem řádně poučen. Je pravdou, že zaměstnanci celní správy jsou v protokolu identifikováni pouze číslem. Nicméně uvedení osobních čísel hlídky celního úřadu v popisu kontrolních zjištění nelze zaměňovat s označením kontrolujících osob. Automobil žalobce sice zastavila hlídka mobilního dohledu celního úřadu, která s inspektory SZPI při kontrole na dálnici D1 spolupracovala, kontrola však byla zahájena a provedena inspektory SZPI. V protokole o kontrole č. P004-70394/15 je pak uvedeno jejich jméno, příjmení a osobní číslo (kontrolující osoby), jakož i označení vedoucího kontrolní skupiny. Takové označení kontrolujících osob je v daném případě dle soudu zcela dostačující.
39. Dle soudu dále nemohlo dojít ani k porušení § 12 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu, neboť zaměstnanci celní správy neplnili účel přizvaných osob dle tohoto ustanovení. Inspektoři SZPI prováděli kontrolu ve spolupráci se zaměstnanci celní správy na dálnici D1. Institut přizvaných osob přitom upravuje § 6 kontrolního řádu, ze kterého vyplývá, že kontrolní orgán může přizvat fyzickou osobu (přizvaná osoba) v zájmu dosažení účelu kontroly.

Fyzické osoby přizvané k účasti na kontrole by měly disponovat odbornými znalostmi či zkušenostmi, kterými by mohly přispět k dosažení účelu kontroly. Takovými osobami jsou typicky znalci, tlumočníci či jiní odborníci, tedy zejména ty osoby, které disponují znalostmi, jež kontrolní orgán sám nemá. Zaměstnanci celní správy takovými přizvanými osobami nebyli.

40. Je třeba také uvést, že kontrolní řád neukládá kontrolnímu orgánu povinnost, aby o kontrolních zjištěních pořizoval vždy pouze jen jeden protokol. V protokolu je uvedeno, proč byl původní výtisk protokolu nahrazen novým. Soud z protokolu o kontrole č. P004-70394/15 také neshledal, že by kontrolující osoby jakkoli porušily § 9 písm. b) kontrolního řádu, tedy nešetřily práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, a to z výše uvedených důvodů. Lze proto uzavřít, že provedená kontrola dne 20. 2. 2015 byla provedena v souladu se zákonem a soud neshledal, že by došlo k porušení § 5 odst. 2 písm. a) a odst. 3, § 9 písm. a), b), c), d), § 10 odst. 1 písm. d), § 12 odst. 1 písm. c) a písm. h) kontrolního řádu. Tato žalobní námitka tedy není důvodná.
41. Pokud žalobce namítl, že se žalovaný výslovně nevypořádal s námitkou ohledně porušení zmiňovaných ustanovení kontrolního řádu, lze uvést, že opomenutí vypořádání námítky zpravidla skutečně vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. V tomto případě však pochybení žalovaného nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť z něj vyplývá, že se k stěžejním námitkám žalobce ohledně kontroly alespoň v obecné rovině vyjádřil (str. 10, 12 a 13 napadeného rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že tato námitka byla v odvolání žalobcem vznesena toliko v obecné rovině a žalovaný jí v takto obecné rovině také vypořádal, soud nepovažuje z tohoto důvodu napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
42. Co se týče námitek žalobce ke kontrole dne 22. 6. 2015 v jeho provozovně, v této souvislosti uvedl, že zaměstnanci žalovaného nepostupovali v souladu s § 9 písm. a) kontrolního řádu, neboť nezjistili stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly (žalobce v rámci kontroly upozorňoval, že vína jsou prodávána přímo odběratelům, přesto žalovaný určil, že se musí jednat o potravinu uvedenou v § 1 odst. 2 a místo určení dle § 1 odst. 3 vyhlášky č. 320/2014 Sb.). Během kontroly kontrolující osoby (zaměstnanci SZPI) dále neměly dodržet § 9 odst. b) a § 12 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu z důvodu, že nešetřily práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby a nedodržely náležitosti protokolu o kontrole. Dle žalobce nebyl v protokolu o kontrole zjištěn stav věci tak, jak je nutné dle § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu.
43. Dle § 9 písm. a) kontrolního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017., je kontrolující „v souvislosti s výkonem kontroly povinen zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady.“ Podle písm. b) téhož ustanovení je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly povinen „šetřit práva a oprávněné zájmy kontrolované osoby, povinné osoby a třetí osoby“. Dle § 12 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu „[P]rotokol o kontrole obsahuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole. Vždy však obsahuje alespoň označení ustanovení právního předpisu vymezujícího pravomoc kontrolního orgánu k výkonu kontroly.“, a podle písm. h) „[k]ontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí“.
44. Soud při posouzení těchto námitek vycházel ze správního spisu, zejména z *Dokladu o provedených kontrolních úkonech* č. D020-71039/15 ze dne 22. 6. 2015 a dospěl k závěru, že

nejsou důvodné. Je nutné podotknout, že hlavním účelem kontroly je zjišťovat, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů (§ 2 kontrolního řádu). Z Dokladu č. D020-71039/15 je zřejmé, že kontrola byla provedena SZPI dle § 3 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci, právě za účelem kontroly, zda žalobce dodržuje povinnosti, které na něj jako na dovozce vína dopadají. Co se týče zjištění stavu věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly, z popisu zjištění dále vyplývá, že jednatel žalobce inspektorům SZPI sdělil, že se žalobce zabývá dovozem vín ze třetích zemí (Jihoafrická republika, Chile, Moldávie) a že od začátku roku 2015 do dne kontroly (tj. 22. 6. 2015) se mohlo jednat o dovoz cca 40–50 dodávek vín. Účetní žalobce následně předložila soupis dovezených vín ze třetích zemí dovezených žalobcem v období od 1. 1. 2015 do dne kontroly na území České republiky (soupis vín je přílohou Dokladu č. D020-71039/15). Ze soupisu vyplynulo, že se jednalo o 55 dodávek dovezených vín z Jihoafrické republiky, Chile a Moldávie, v celkovém objemu 1 301 943 litrů. Inspektori SZPI poté kontrolou v interní databázi zjistili, že ze strany kontrolujícího subjektu (žalobce) nebylo dovezené víno ze soupisu SZPI nahlášeno, a dospěli tak k závěru, že došlo k porušení informační povinnosti dle § 3d odst. 3 zákona o potravinách a tabákových výrobcích. Kontrolující osoba tedy dostatečně odůvodnila zjištěné porušení závazných předpisů žalobcem a opřela je o shromážděné podklady v souladu s § 9 písm. a) kontrolního řádu. Soud také neshledal v postupu kontrolujících inspektorů SZPI porušení § 9 písm. b) kontrolního řádu, neboť z podkladů o kontrole ze dne 22. 6. 2015 vyplývá, že kontrolující osoby nepřekročily meze svých oprávnění (pravomocí kontrolního orgánu, který je pověřil k výkonu kontroly) a postupovaly pouze v rozsahu nezbytném pro řádný výkon kontroly a tedy dosažení jejího účelu. Ostatně žalobce kontrolující osobě poskytl dostatečnou součinnost, umožnil vstup do prostor, kde se kontrola odehrávala, kontrolující osobě poskytl podklady a vyjádření, aniž by proti tomuto postupu kontrolujících osob následně brojil. Žalobci bylo umožněno se s obsahem seznámit, převzít jej a podepsat. Z Dokladu č. D020-71039/15 je také zřejmé, že měl všechny zákonem stanovené náležitosti – zejména označení kontrolního orgánu a kontrolujícího, označení právního předpisu vymezující pravomoc kontrolujících ke kontrole, označení kontrolované osoby, předmětu kontroly, popis provedených kontrolních úkonů, popis zjištění při kontrolních úkonech, seznam příloh, datum, místo, podpis kontrolující osoby a kontrolované osoby při převzetí stejnopisu. Vzhledem k tomu, že žalobce vznesl tyto námitky toliko v obecné rovině, soud je takto také posoudil, nicméně žádné konkrétní pochybení v postupu kontrolující osoby během kontroly dne 22. 6. 2015 nespatořoval.

45. Žalobce dále namítl, že protokoly o kontrole, které byly pořízeny v rozporu se zákonem, nemohou sloužit jako podklady, natož důkazy ve správním řízení. Dle žalobce bylo povinností inspektorátu při vydání rozhodnutí zkoumat a zjišťovat skutkový stav ve věci a rovněž zkoumat podklady a důkazy hodnotit, což neučinil. Soud k tomu uvádí, že hlavním účelem kontroly dle § 2 kontrolního řádu je zjišťovat, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů. Primárním cílem tedy není opatřovat podklady pro správní řízení. Skutečnosti zjištěné při kontrole však mohou sloužit a být využity jako podklad pro vydání rozhodnutí v navazujícím správním řízení, nepodléhají však dokazování, neboť se jedná o skutečnosti známé správního orgánu z jeho úřední činnosti (§ 50 odst. 1 a § 51 odst. 4 správního řádu). Jak je zřejmé z dotčených rozhodnutí, správní orgány vycházely zejména z protokolů a dokladů o provedených kontrolách, a to včetně jejich příloh.

Žalobce byl v souvislosti s těmito podklady řádně poučen o právu podat námitky proti kontrolním zjištěním, tohoto práva však nevyužil. Jak již bylo uvedeno výše, soud protokoly o provedených kontrolách neshledává nezákonnými a považuje podklady, které si inspektorát opatřil pro vydání rozhodnutí ve věci, za dostatečné. Žalobce navíc měl možnost uplatňovat své námitky proti kontrolnímu zjištění a navrhopat v rámci správního řízení další důkazy. Dokazování listinami před vydáním rozhodnutí inspektorátu proběhlo dne 7. 9. 2015 v budově SZPI, žalobce se jej však nezúčastnil, ačkoliv mu bylo vyrozumění o provedení důkazů řádně doručeno. Soud proto neshledává námitku o nezákonnosti protokolů za důvodnou, neboť nemá zato, že by došlo k jakémukoliv pochybení namítanému žalobcem.

46. Další okruh žalobních námitek směřoval k výroku I. odst. 2) rozhodnutí inspektorátu, kterým byl žalobce shledán vinným za spáchání správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství v rozhodném znění. Dle žalobce je odkaz na čl. 24 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 ve výroku zcela nesrozumitelný a výrok je nedostatečně formulován. Je toho názoru, že z něj nelze zjistit, a to ani ve spojení s odůvodněním, čeho se měl dopustit a v čem tkví protiprávnost jeho jednání v návaznosti na uvedenou právní úpravu. Konkrétní povinnost z čl. 24 odst. 2 tohoto nařízení navíc ani nevyplývá, pouze odkazuje na povinné informace dle části C přílohy VI tohoto nařízení. Správní orgány navíc nedostatečně identifikovaly skutek a neprovedly náležitou právní kvalifikaci, byly přitom povinny provést řádné dokazování a objektivně zjistit skutečný stav věci, což neučinily. I tyto námitky však krajský soud považuje za liché.
47. Soud námitku nepřezkoumatelnosti výroku I. odst. 2) rozhodnutí inspektorátu posoudil v intencích zákonných náležitostí a judikatury (zejména již citovaných usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, a ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS), neshledal ji však důvodnou. Z výroku I. odst. 2) rozhodnutí inspektorátu je jednoznačné, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 39 odst. 1) písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství tím, že porušil povinnost stanovenou předpisem Evropské unie upravující oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty, tedy povinnost vést řádný doklad přepravovaných vinařských produktů dle čl. 24 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 (průvodní doklady musí obsahovat informace dle části C přílohy IV nebo umožnit příslušným orgánům přístup k těmto informacím). V protokolu o kontrole č. P004-70394/15 ze dne 20. 2. 2015 je uvedeno, že řidič přepravující předmětná vína žalobce předložil pouze bílé dodací listy a objednávkové listy, které však nesplňovaly náležitosti dokladu přepravovaných vinařských produktů dle části C přílohy IV nařízení Komise (ES) č. 436/2009. Předmětná dovezená vína, u kterých žalobce nepředložil během kontroly dne 20. 2. 2015 řádné průvodní doklady, byly ve výroku I. odst. 2) rozhodnutí inspektorátu dostatečně specifikovány názvem, množstvím, číslem šarže, objemem alkoholu, zemí původu a množstvím v litrech (sudech). Takto specifikovaná vína pak mají oporu ve správním spise. Z výroku I. odst. 2) rozhodnutí inspektorátu tak je možné určit, čeho se žalobce dopustil, v čem jím spáchaný delikt spočívá a kdy se jednání dopustil. Co se týče výjimek v čl. 25 tohoto nařízení, žalobce nijak nekonkretizoval, proč by se na něj měly vztahovat, pouze na ně v žalobě odkázel. Tak tomu bylo i ve správním řízení. Ze správního spisu pak soud nezjistil žádné skutečnosti, které by aplikaci čl. 25 nařízení Komise (ES) č. 436/2009 odůvodňovaly, správní orgány proto nepochybily, pokud čl. 25 na projednávaný případ neaplikovaly.

48. Soud dále neshledal důvodnou námitku žalobce, že již nelze posuzovat trestnost na základě zrušeného právního předpisu. Ve výroku I. odst. 1) rozhodnutí inspektorátu bylo uvedeno, že se žalobce dopustil porušení informační povinnosti dle § 2 vyhlášky č. 320/2014 Sb., avšak tato vyhláška byla zrušena ke dni 1. 8. 2018, tedy před vydáním prvotního příkazu inspektorátu dne 17. 8. 2015. Dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Tyto závěry lze vztáhnout i na správní trestání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, č. 461/2005 Sb. NSS). Je proto nutno posoudit vyvození odpovědnosti a uložení postihu podle právní úpravy účinné v době, kdy k jednání došlo, není-li úprava účinná v době rozhodnutí pro pachatele příznivější. Pokud však pozdější právní úprava původní skutkovou podstatu předmětného deliktu vůbec nepřevzala, zanikla trestnost jednání a k vyvození odpovědnosti a uložení sankce již nemůže dojít (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2003, č. j. 28 Ca 151/2002-34, č. 91/2004 Sb. NSS). Žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu (č. j. 2 As 9/2008-77) pak dopadá právě na tento případ, ve kterém bylo ustanovení právního předpisu změněno takovým způsobem, že skutkový stav již nebylo možno podřadit pod žádnou skutkovou podstatu dle nové právní úpravy. V projednávaném případě v době vydání rozhodnutí inspektorátu nabyla účinnosti nová vyhláška č. 172/2015 Sb., dle které však informační povinnost žalobce zůstala zachována a nová právní úprava účinná v době rozhodnutí pro žalobce nebyla příznivější. Inspektorát proto nepostupoval v rozporu se zákonem, pokud na případ aplikoval právní úpravu účinnou v době, kdy k jednání došlo. Pozdější úprava pro žalobce nebyla příznivější, což správní orgány vzaly na vědomí a svůj postup dostatečně odůvodnily (str. 12 rozhodnutí inspektorátu, žalovaný se v této souvislosti vyjádřil na str. 10 napadeného rozhodnutí).
49. Další žalobní námitka se týkala nepřezkoumatelnosti výroku o sankci, stejně jako jeho odůvodnění. Výtka žalobce, že inspektorát překročil meze správního uvážení a sankci řádně neodůvodnil v souladu s čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“; dle zmiňovaného ustanovení *„Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.“*), byla vznesena toliko v obecné rovině, a proto na ni soud také takto reagoval. Dospěl přitom k závěru, že tato námitka není důvodná, neboť v postupu správních orgánů při stanovení výše pokuty neshledal, že by jakkoli zasáhly do procesních práv žalobce. Inspektorát i žalovaný se věnovali vymezeným zákonným kritériím relevantním pro stanovení uložené pokuty na str. 12 až 13 rozhodnutí inspektorátu a str. 17 až 18 napadeného rozhodnutí žalovaného. Zde přezkoumatelným způsobem odůvodnily způsob spáchání správních deliktů, jejich okolnosti i následky, jakož i jejich celkovou závažnost. Co se týče výše sankce, zákon o vinohradnictví a vinařství neobsahuje úpravu ukládání sankcí při souběhu více správních deliktů, proto byla použita tzv. absorpční zásada na základě analogie s úpravou dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. Toto ustanovení stanoví, že za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce dle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Za nejzávažnější správní delikt správní orgány určily spáchání deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství. Inspektorát určil výměru pokuty s přihlédnutím k tomu, že jednáním či opomenutím byla naplněna skutková podstata více správních deliktů, což obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání a projevuje se přísnější

sankcí. Inspektorát pak hodnotil v neprospěch žalobce také vysoké množství neohlášeného vína.

50. Co se týče překročení meze správního uvážení, tedy jakési povolené volné úvahy (diskrečního práva) správního orgánu, soud přezkoumává pouze to, zda tato úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Není totiž v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Ve vztahu ke stanovení pokuty v projednávaném případě zákonodárce postihoval deliktní jednání za spáchání nejzávažnějšího správního deliktu dle § 39 odst. 6 zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění účinném do 31. 3. 2017, až do výše 5 000 000 Kč. Žalobci byla inspektorátem uložena úhrnná pokuta ve výši 200 000 Kč, což žalovaný potvrdil. Nyní vyměřená sankce tedy tvoří pouhé 4 % z její maximální možné výše a dle soudu v těchto intencích nelze hovořit o excesivním způsobu správního trestání. Správní orgány výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnily, přičemž vzaly v potaz veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce (zde postačí na odůvodnění jejich rozhodnutí odkázat). Je proto zřejmé, že v zákonem stanoveném rozmezí se inspektorát pohyboval a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročil. Pro úplnost soud dodává, že moderaci trestu ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. žalobce nenavrhoval.
51. Soud považuje za lichou také námitku žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti výroku II. rozhodnutí inspektorátu, kterým mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalobce shledává výrok nepřezkoumatelným, neboť prostý odkaz na § 79 odst. 5 správního řádu je za stavu, kdy jen výrok rozhodnutí je vymahatelný správní exekucí, nedostatečný. K tomu soud uvádí, že výrok o povinnosti uhradit náklady řízení je zpravidla, jak je tomu i v projednávaném případě, výrokem závislým na výroku ve věci samé a je součástí rozhodnutí o spáchání správního deliktu či správních deliktů. Výrok II. rozhodnutí inspektorátu tedy nelze posuzovat samostatně, nýbrž v souvislostech s ostatními výroky. V projednávaném případě je z výroku II. rozhodnutí inspektorátu zřejmé, na základě jakého právního ustanovení bylo o povinnosti uhradit náklady řízení rozhodnuto a (v souvislosti s ostatními výroky) také proč bylo o této povinnosti rozhodnuto v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu. Soud proto shledal, že výrok II. napadeného rozhodnutí byl přezkoumatelný.
52. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalších listin, které byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Co se týče navržených výsledků účastníků řízení a svědků (zaměstnanců celní správy č. 16352 a 29977), soud dospěl k závěru, že po právní i skutkové stránce byly veškeré skutečnosti tvrzené účastníky vyhodnoceny již z provedených důkazů a obsahu správního spisu, přičemž navržené výsledky osob by na daných závěrech nemohly nic změnit.
53. Závěrem se soud zabýval tím, zda nebyla v mezidobí přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, totiž stanovil, že rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen

přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.

54. Zaměřili-li se soud na nynější právní úpravu, pak lze konstatovat následující. Pokud jde o skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a sankci dle § 39 odst. 6 písm. c) téhož zákona, kterou lze za uvedený delikt uložit, obsah zůstal stejný, změnilo se pouze jejich označení – nyní je předmětný správní delikt upraven v § 39 odst. 2 písm. bb) a sankce je upravena v § 39 odst. 7 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, a to ve stejné výši 5 000 000 Kč. Skutkovou podstatu správního deliktu dle § 17 odst. 5 zákona o potravinách a tabákových výrobcích nyní upravuje obsahově totožně ustanovení § 17a odst. 5 téhož zákona, sankci za předmětný správní delikt [původně v § 17 odst. 11 písm. a)] upravuje ve stejné výši 1 000 000 Kč ustanovení § 17f písm. a) zákona o potravinách a tabákových výrobcích. Co se týče informační povinnosti k výrobkům z vinné révy, vyhláška č. 172/2015 Sb., která stanovila informační povinnost příjemce potravin v místě určení, a vztahovala se i na výrobky z vinné révy (§ 1 odst. 2 písm. d)), byla změněna vyhláškou č. 141/2017 Sb. tak, že z ní byly výrobky z vinné révy vypuštěny. Tato úprava však byla doplněna a fakticky nahrazena úpravou obsaženou po novele účinné k 1. 4. 2017 v § 14a zákona o vinohradnictví a vinařství, čímž se stávající úprava týkající se výrobků z révy vinné podle vyhlášky č. 172/2015 Sb. stala se zmíněnou úpravou zákona o vinohradnictví a vinařství duplicitní. Po prostudování změn v relevantní právní úpravě proto lze konstatovat, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější, neboť jak skutkové podstaty předmětných správních deliktů, tak zákonné sazby pokut zůstaly beze změny.

VII. Závěr a náklady řízení

55. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
56. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. května 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu